

Een vingerdruk aan den trekker; de ochtendstilte werd verbroken en de tijger spartelde in zijn bloed.

Hij had nog even den tijd zich tegen een boom te posteeren. Krampachtig omklemde de rechterhand de greep van de kris. Hij stond in gebukte houding.

Op het oogenblik, dat de tijger den sprong waagde, om Achmad te grijpen, liet deze een vervaarlijk geschreeuw hooren, om het verwoede dier schrik aan te jagen; de rechterhand werd met kracht uitgestoken. Op hetzelfde oogenblik werd een gewerschot gehoord en stortte de tijger dood neder.

II.

Toen Pa-Achmad met het aanbreken van den dag wakker werd en de baleh-baleh, waarop zijn zoon zich ter ruste had gelegd, ledig zag, keek hij bij ingeving naar de plaats, waar zijn geweer altijd hing. Hij miste het en begreep alles. In een oogwenk bracht hij den kampong in rep en roer en deeldé den mannen mede, dat hij vermoedde, dat zijn zoon zich alleen op weg had begeven, om den tijger te dooden. Een twintigtal mannen, gewapend met geweren en lansen, sloot zich bij hem aan, om den vermetelen jongeling op te sporen en hem zoo noodig te helpen.

Pa-Achmad had geen wapen; slechts een rottang had hij in zijne hand. Hij ging vooraan en sprak geen woord. Was het liefde, was het vrees voor het leven van zijn kind, of was het woede, die zijn gelaat zoo veranderde.

Men had het spoor spoedig gevonden en gelukkig, driewerf gelukkig voor den zoon, dat men op het juiste oogenblik, dat de tijger den voor hem